

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 27 maart 2017 uitspraak gedaan op het beroep van

....., wonende te Kwintsheul, verder: appellante,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van de **examencommissie ESL**, hierna: verweerder, van 2 december 2016.

I. Ontstaan en loop van het geding

Appellante heeft op 11 januari 2017 beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder van 2 december 2016, waarbij aan appellante een sanctie is opgelegd vanwege fraude. Op 24 februari 2017 ontving het college het verweerschrift.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 27 maart 2017. Appellante is ter zitting verschenen. Verweerder werd vertegenwoordigd door, vicevoorzitter examencommissie ESL, en, secretaris examencommissie ESL.

II. Motivering

1. Appellante heeft voor het vak Onderzoekspracticum Ondernemingsrecht een miniscriptie geschreven. De examiner heeft geconstateerd dat de inhoud van de miniscriptie voor een groot deel (geparafraseerd) is overgenomen uit een eerder door appellante geschreven masterscriptie aan ESL. De examiner is van oordeel dat er sprake is van autoplagiaat. De examiner zegt van te voren niet door appellante te zijn geïnformeerd dat zij eerder een masterscriptie over hetzelfde onderwerp heeft geschreven en de tekst van haar masterscriptie wilde hergebruiken. Na onderzoek door verweerder naar de overeenkomsten tussen beide scripties heeft verweerder een sanctiebesluit genomen en appellante een berisping opgelegd. Ter zitting geeft verweerder aan dat het niet gaat om een zware vorm van autoplagiaat. Daarom is gekozen voor de lichtste sanctie in geval van fraude, aldus verweerder.
Na het instellen van beroep door appellante heeft verweerder tijdens de schikkingsfase voorgesteld de berisping in te trekken gezien de omstandigheid dat er onduidelijkheid was over de al dan niet verleende toestemming door de examiner om over hetzelfde onderwerp te schrijven. Verweerder meende dat wel een waarschuwing zou moeten worden gegeven omdat appellante volgens verweerder niet volledig transparant is geweest richting de examiner over haar eerdere masterscriptie. Appellante heeft het schikkingsvoorstel afgewezen.

In beroep verwerpt appellante de beschuldiging van autoplagiaat. Zij zegt op correcte wijze te hebben verwezen naar door haar gebruikte bronnen.

Appellante merkt desgevraagd op dat zij in haar miniscriptie niet heeft verwezen naar haar masterscriptie. Zij zegt voor haar miniscriptie veel dezelfde bronnen te hebben gebruikt als voor haar masterscriptie. Enige overeenkomst wat betreft schrijfstijl en woordenschat levert nog geen autoplagiaat op, aldus appellante. Zij wijst erop dat de plagiaatscanner slechts een score aan gaf van 3% gelijkenis. Appellante betoogt dat haar miniscriptie geen kopie is van haar masterscriptie. Ter zitting merkt verweerder desgevraagd op dat niet hele stukken zijn overgeschreven. Er is door appellante over hetzelfde onderwerp geschreven. Volgens de bepaling in de OER, zo zegt verweerder, levert dat plagiaat op. Appellante stelt dat zij bij de eerste bijeenkomst van het Onderzoekspracticum aan de docent heeft gemeld dat zij eerder over hetzelfde onderwerp een masterscriptie bij ESL heeft geschreven. De docent zou toestemming hebben gegeven voor het hergebruik. De docent zou bij die gelegenheid hebben gezegd, aldus appellante, dat het geen kopie mocht zijn van het eerdere werk. Appellante betoogt dat de docent op zoek is gegaan naar sporen van plagiaat, terwijl de plagiaatscanner geen plagiaat aangaf. Appellante vindt dat zij hierdoor ongelijk is behandeld want geschreven stukken van andere studenten worden volgens appellante alleen via de plagiaatscanner gezien op plagiaat.

Voorts komt appellante in beroep tegen een ander element van het bestreden besluit van 2 december 2016, namelijk de afwijzing van haar verzoek om een afwijkend examenprogramma voor de master Ondernemingsrecht. Deze master kwam in de plaats van de master Bedrijfsrecht die appellante aanvankelijk volgde. Appellante is van mening dat zij na het afschaffen van de master Bedrijfsrecht in aanmerking zou behoren te komen voor een alternatief examenprogramma, anders dan de master Ondernemingsrecht, waarin zij niet geïnteresseerd zegt te zijn. Appellante stelt onder verwijzing naar het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel dat het haar mogelijk moet worden gemaakt gezien haar eerdere inschrijving in 2008 voor de handelsverkeersrechtelijke variant van Bedrijfsrecht af te studeren onder dit programma.

2. Verweerder merkt op dat collega-examinatoren van dezelfde sectie als de examinator het erover eens waren dat er sprake was van autoplagiaat in het werk van appellante. Verweerder betoogt dat een student op grond van artikel 15 sub j van de Regels van de examencommissie 2016 een expliciete plicht heeft om volledig transparant te communiceren met de docent over een reeds geschreven masterscriptie over hetzelfde onderwerp. Verweerder geeft ter zitting aan dat niet meer kon worden vastgesteld of appellante al dan niet volledig transparant is geweest over haar masterscriptie en toestemming heeft gekregen om over hetzelfde onderwerp te schrijven. Het werd in de woorden van verweerder een 'welles/nietes' verhaal. Gezien die omstandigheid heeft verweerder voorgesteld om de berisping voor het autoplagiaat in te trekken.

Wat betreft het masterprogramma van appellante heeft verweerder opgemerkt dat het door appellante gewenste programma grotendeels overeenkomt met het masterprogramma Commercial Law, waarvoor zij zich per 1 september 2017 desgewenst kan inschrijven. Appellante merkt ter zitting op dat zij daarvoor dan een collegegeldtarief van 14.000 euro verschuldigd zou zijn. Verweerder merkt ter zitting op dat het tarief is aangepast naar 2.000 euro. Appellante riposteert dat de bedoelde reductie van het collegegeldtarief

betrekking had op de master Ondernemingsrecht maar niet geldt voor de master Commercial Law. Verweerder geeft aan dat de faculteit geen bevoegdheid heeft op het vlak van inschrijving en (aanpassing van) collegegeldtarieven. Dat is een centrale aangelegenheid, aldus verweerder.

3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Het college volgt appellante niet in haar bewering dat een examiner in het geval dat een plagiaatscanner een lage plagiaatscore aangeeft, niet een eigen onderzoek naar eventueel plagiaat kan verrichten. Een lage plagiaatscore maakt immers niet dat er in het werkstuk geen sprake kan zijn van plagiaat.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellante haar reeds eerder geschreven masterscriptie in gewijzigde vorm heeft gebruikt voor de miniscriptie. Verweerder heeft geoordeeld dat er daarom sprake is van autoplagiaat.

Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat zij de vraag of appellante al dan niet volledig transparant is geweest over haar eerdere masterscriptie en van de examiner toestemming had gekregen voor hergebruik, in het midden heeft gelaten. Dat impliceert dat de mogelijkheid bestaat dat appellante toestemming heeft gekregen en dat de examiner wist dat appellante eerder een masterscriptie over hetzelfde onderwerp heeft geschreven. Onder die omstandigheden was het opleggen van een berisping als punitieve sanctie naar het oordeel van het college niet juist. Het bestreden besluit kan reeds daarom geen stand houden. Hetgeen door appellante in dit kader voor het overige is aangevoerd behoeft verder geen bespreking.

Voor wat betreft de masterinschrijving volgt het college het standpunt van verweerder dat het niet mogelijk is een masterprogramma te volgen anders dan het masterprogramma waarvoor men is ingeschreven. Het is een gegeven dat de master waarvoor appellante zich in 2008 inschreef niet langer bestaat, en is omgezet naar een andere master. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat hierbij sprake is van schending van het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, nu appellante zich met ingang van het nieuwe studiejaar 2017-2018 kan inschrijven voor die masteropleiding die haar het meest gerede voorkomt. Het daarvoor door appellante verschuldigde collegegeld is geen aangelegenheid van verweerder maar een bevoegdheid van het Centraal Bureau Inschrijvingen.

III. Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellante gegrond voor zover het betreft de beschuldiging van autoplagiaat, vernietigt het bestreden besluit van 2 december 2016 voor zover het daarop betrekking heeft en draagt verweerder op om met inachtneming van de overwegingen van het college een nieuw besluit te nemen binnen drie weken na verzending van deze uitspraak.